

2) O ZTRÁTĚ STŘEDU

3) VYHNÁNÍ Z RÁJE

Obrázek ráje jako uzavřené bubliny uprostřed pouště je třeba chápat jako výtvarnou metaforu zobrazující duchovní vztahy. Nevím, jestli byl ráj skutečná zahrada, nebo byla rajska celá planeta, až do příchodu hříchu. Zahrada je zahradou teprve tehdy, má-li ohradu. V Bibli má tato ohrada symbolicky zásadní duchovní význam, odděluje místo Boží přízně a žehnání od místa bez něj. Skrze ni byl Adam vyhnán mimo ráj.

Touto výtvarnou metaforou jsem se chtěl spíše přiblížit původnímu modelu „Bible v kapce vody“. Bublina je místem **shromáždění**, člověk i se svou ženou a všemi zvířaty žije v míru pospolu s Bohem, poušť je naopak místem **rozptylu**, podléhající temnotě a chaosu. Vyhnáním z ráje se Adam i se svou ženou Evou ocitli mimo zahradu, na místě kde přestali zakoušet trvalý, ničím nerušený kontakt s Bohem, uprostřed živelů, vydáni v šanc entropii vesmíru. To je situace, v jaké je od té chvíle celé lidstvo dodnes. Mám za to, že to vysvětluje i ten fakt, že se děti nerodí s připravenou výbavou vnímat Boží přítomnost, i když vlastně kdo ví, možná se s ní i rodí, ale velmi záhy, na tomto místě bez Boží přítomnosti, ji ztrácejí, nebo jim zcela zakrní. Také to je důsledek Hříchu.

Ráj odešel tam, kam původně směřoval, do nebeského města, neboť tam je teď strom života, ale bez člověka.

Blaze těm, kdo si vyprali roucha a tak mají přístup ke stromu života i do bran města. (Zj. 22,14)